

Sygn. akt VI GC 262/17/3

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2017 r.

Sąd Rejonowy w Tychach Wydział VI Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Jolanta Brzęk

Protokolant: stażysta Monika Kucharczyk

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2017 r. w Tychach

na rozprawie

sprawy z powództwa:

A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności w W.

przeciwko:

D. Ł.

o zapłatę

1) oddała powództwo w całości;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 617,00 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Jolanta Brzęk

Sygn. akt VI GC 262/17/3

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 24 czerwca 2015 r. wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny, powód A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności (...): (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej D. Ł. kwoty 2 347,96 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że przedmiotem umowy łączącej pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda były usługi multimedialne, z tytułu których wystawił on faktury, których pozwana nie uregulowała. Dalej powód wskazał, że umową cesji z dnia 17 lutego 2015 r. rzezzone wierzytelności zostały przeniesione z (...) S.A. na A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności (...): (...) z siedzibą w W.. Pozwana pismem z dnia 4 marca 2015 r. została powiadomiona o cesji wierzytelności oraz wezwana do dobrowolnej zapłaty należności. Do dnia wniesienia powództwa pozwana nie uregulowała swoich zobowiązań.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w dniu 13 lipca 2015 r. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1175544/15. Postanowieniem z dnia 14 września 2015 r. w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1175544/15, ten sam Sąd nadał rzezonemu nakazowi zapłaty klauzulę wykonalności.

Pismem z dnia 15 sierpnia 2015 r. pozwana złożyła wniosek o uchylenie klauzuli wykonalności wraz ze sprzeciwem od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, zaskarżając go w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów postępowania. Zaskarżonemu orzeczeniu pozwana zarzuciła przedawnienie roszczenia oraz nieistnienie roszczenia.

W uzasadnieniu pozwana podniosła, że o zaskarżonym nakazie dowiedziała się w momencie otrzymania od Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Wrocławia – Krzyków E. M. zawiadomienia o wszczęciu postępowania egzekucyjnego z dnia 21 lipca 2016 r., którego załącznikiem był zaskarżony nakaz zapłaty. Pozwana wskazała, że najprawdopodobniej próbowano jej doręczyć zaskarżony nakaz zapłaty na błędny adres, w związku z czym korespondencja nie została skutecznie doręczona z uwagi na fakt, że pozwana nie przebywała i nie zamieszkiwała pod wskazanym adresem w dniu wydania nakazu zapłaty.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania. Pozwana zgłosiła zarzut nieistnienia roszczenia, przedawnienia oraz braku wykazania przez powoda istnienia pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda a pozwaną stosunku prawnego, z którego wynikałoby dochodzone przez powoda roszczenie.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, że powód nie przedłożył umowy łączącej pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda, faktur na które powołuje się w pozwie oraz dowodu doręczenia pozwanej zawiadomienia o cesji wierzytelności. W konsekwencji powód nie wykazał zasadności roszczenia.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

Dnia 17 lutego 2015 r. powód zawarł z (...) S.A. umowę przelewu wierzytelności w formie porozumienia do umowy przelewu wierzytelności z dnia 17 lutego 2015 r.

Dowód: umowa ramowa przelewu wierzytelności (k. 68-80), porozumienie nr 1 do umowy ramowej przelewu wierzytelności (k. 67).

Pismem z dnia 4 marca 2015 r. poprzednik prawny powódki zawiadomił pozwaną o cesji adresując je na ul. (...) w B., podczas gdy pozwana mieszkała na ul. (...).

Dowód: zawiadomienie (k. 81), wniosek pozwanej wraz z załącznikami (k. 19-28).

Poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oparto tylko o nie budzące wątpliwości, merytoryczne dokumenty. Strony nie przedstawiały żadnego innego materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo wytoczone w niniejszej sprawie przez powoda A. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Wierzytelności (...): (...) z siedzibą w W. zasługiwało na oddalenie w całości.

Wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania (art. 509 § 1 k.c.). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (art. 509 § 2 k.c.). W piśmiennictwie podkreśla się, że warunkiem skutecznego zawarcie umowy przelewu i rozporządzenia wierzytelnością jest to, aby była ona zindywidualizowana (zob. J. Mojak, w: K. Pietrzykowski, Komentarz KC, t. 2, 2005, s. 1200). Oznaczenie wierzytelności może nastąpić przede wszystkim w ten sposób, że określony zostanie stosunek prawny, z którego ona wynika, przy czym jak zauważa SN w post. z 28.4.2015 r. (III CSK 6/15, L.), to, że nie powstał stosunek prawny, z którego miała wynikać przelana wierzytelność, nie powoduje, że przedmiotem przelewu może być wierzytelność o tej samej wysokości z innego zdarzenia. Istotne jest to, aby oprócz wskazania samych stron wspomnianego stosunku, określić także świadczenie oraz jego przedmiot. W wyr. z 5.11.1999 r. (III CKN 423/98, OSN 2000, Nr 5, poz. 92) SN wyraził pogląd, że zbycie wierzytelności jest skuteczne, gdy co prawda

w umowie przelewu nie została ona dokładnie zindywidualizowana, ale jest to możliwe przy pomocy analizy treści stosunku prawnego, z którego ona wynika. Jak można sądzić, walor ogólny owej tezy jest dość wątpliwy (zob. jednak uwagi G. Koziela, w: A. Kidyba, Komentarz KC, t. 3, 2010, s. 737). Z jednej strony, SN przyjmuje, że wierzytelność nie została zindywidualizowana, co mogłoby przeczyć przyjętej tezie o skuteczności przelewu. Z drugiej natomiast, zakłada możliwość jej oznaczenia na podstawie stosunku prawnego, z którego ona wynika. Ta ostatnia konstatacja nie wzbudza wątpliwości. Nie jest wątpliwe, że wskazanie wierzytelności jest konieczną przesłanką rozporządzenia nią w drodze przelewu, z tym że jak w każdym wypadku zawarcia umowy, możliwe jest poszukiwanie jej treści w drodze właściwie zastosowanej wykładni. W tym wypadku należy skorzystać z art. 65 § 2 KC i, jeśli jest to możliwe, spróbować odkodować zgodny zamiar stron i cel umowy, nie zaś kierować się jej dosłownym brzmieniem. Przy czym, jeśli zastosowana metoda nie pozwoli na ustalenie, jakiej wierzytelności dotyczy przelew, trudno rozważać jego skutki.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na stronie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Uwzględniając treść art. 6 k.c. trzeba stwierdzić, że do osoby występującej z pozwem należy udowodnienie faktów pozytywnych, które stanowią podstawę powództwa, gdyż z faktów tych wywodzi ona swoje prawo. Do przeciwnika natomiast należy wykazanie okoliczności niweczających to prawo lub uniemożliwiających jego powstanie (OSNP 1998/18/537). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (OSNC 1997/6-7/76 Przegląd Sądowy 2001/4/81). Innymi słowy na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie, a na stronie pozwanej obowiązek udowodnienia okoliczności uzasadniających jej wnioski o oddalenie powództwa.

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie powód nie wykazał w toku procesu istnienia roszczenia dochodzonego pozwem. Z przedłożonej przez powoda umowy cesji wierzytelności nie wynika bowiem jaki stosunek prawny stanowił podstawę wystawienia wymienionych tam faktur jak również czy kwoty zawarte w umowie cesji zgadzają się z tymi figurującymi na fakturach. W orzecznictwie przyjmuje się, że faktura VAT poza funkcjami czysto podatkowymi może spełniać różne funkcje na płaszczyźnie cywilnoprawnej (wezwania do zapłaty, pokwitowania itp.), jednakże orzekające sądy mogą w oparciu o treść faktury, samodzielnie lub z uwzględnieniem innych dowodów ustalić treść stosunku łączącego strony (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2015 r., sygn. akt V CSK 312/14).

Pozwana zaprzeczyła istnieniu jakiegokolwiek zobowiązania, a powód nie przedłożył ani stosownej umowy ani faktur oraz dowodu nadania zawiadomienia stronie pozwanej o dokonanej cesji wobec czego Sąd nie był władny ustalić treści stosunku prawnego łączącego pozwaną z poprzednikiem prawnym powoda.

W konsekwencji powyższego w ocenie Sądu należy uznać, że powód w niniejszym procesie nie sprostał obowiązkowi udowodnienia okoliczności uzasadniających jego powództwo.

Mając na uwadze wyżej poczynione rozważania, Sąd uznał dochodzone przez powoda roszczenie za niezasadne w całości i w punkcie 1 sentencji wyroku oddalił powództwo w całości.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie 2 sentencji wyroku na podstawie art. 98 i 99 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Na łączną kwotę kosztów postępowania złożyły się kwoty: 17,00 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa oraz 600,00 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalona zgodnie z §6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. 2002 nr 163 poz. 1349 z późn. zm.), co daje łączną kwotę 617,00 zł.

SSR Jolanta Brzęk